

ÚJ VASÁRNPAP

Vasárnap kiszabadult az utcára. Bekattant mögötte az ajtó, és ő kilépett a fénybe. Megrántotta vállát, mint a rab, megigazította felöltőjét, mint aki cellaéveket hagy maga után. A meredek úton lépett, lépett lefelé és befelé a városba. A kertekben még tartották magukat a rózsák, még kapaszkodott a nedves fű, a fák lassan csontjaikra vetkeztek, szabad kilátást engedve ágaik ráncszata közt. *Látni* lehetett a tájat, geometriai valóságában.

– Vasárnap van. . . történnie kell valaminek. . . – gondolta. A lenti fason kevés ember járt, ácsingóztak a buszmegállóban, néhányan a nyílt büfé bádoglemezének támaszkodtak, az átjáró fénylámpájánál tétováztak. Rendezetlen színdarabban; mintha nem tudtak volna magukkal mit kezdeni. Magányos, átlátszó ruhás lány mozijegyet nézegetett a kezében. A hid utáni nápolyis boltban kövér nő üldögélt a nylonba csomagolt édességek mögött, a kezét dörzsölte, talán fázott, talán megcsappant kereskedelmi forgalmára gondolt.

Mit kell kezdeni vasárnap? Minek kell történnie vasárnap?

Az egész vasárnap és az összes vasárnap ráomlott emberünkre, nagy, láthatatlan falként. Mindenki mögött rengeteg vasárnap torlódik fel, a vasárnapok kíméletlen unalma, az ismétlődő ünnepi együtt-évések, fülledt délutánok vagy kicsikart szórakozások unalma. Sokan rettegnek a vasárnapoktól: a sofőr elveszti biztonságát hétköznapi kormánya nélkül, s ásitva menekül felületes újságjának lepedői közé, belesüppedve mozdulatlan fotelébe. A pék a péklapátra gondol, sokan lerohannak a Balatonra, sokan kis földjüket túrják, bele, beleásni a gondokat.

Emberünk már a Moszkva tér üresen fényes levegőjében álldogált. Átmeneti tér volt ez, a buszokról a villamosokra, a metróból a buszokra, a senyvedt automatáktól az üres följáróig. Az újságos néha fölnyalábolt egy újságkötetet, és kínálta. A Nagyposta ablakán kihajolt egy tisztviselő.

Hova ment a mi emberünk? Kit kerest? Mit várt?

Nyugodt volt. Jól aludt éjszaka, frissen ébredt. Múlt héten jócskán és tisztességesen előrehaladt a munkájában. Elégedett volt. Egész élete mégis föltorlódott mögötte, a megfeszített és betöltött hivatás. Most mégis valami láz kerítette hatalmába. Eszébe jutottak a fiatalkori vasárnapok, ugyanezek az utcákon és tereken, mikor a remény díjbirkózójaként vágott neki a fényes levegőnek. Minden utcafuvalat külön lehetőség volt, a légben varázslatos jövődöbéli események vibráltak. Nem tudta akkor sem, mi fog történni vele, de tudta, hogy élete kinyílik, színesen, mint a legyező. Élete zsúfolt lett, sikerek, erőfeszítések, boldog hetek következtek, fölfokozott napok gazdag elégtétele. Most mégis mire vágyik, milyen új vasárnapot keres a kallódó utcákon?

– Szervusz – csapott a vállára régi barátja, szőke, fémesen szálas haja alatt égkék szemmel meredt rá. – Rohanunk. . . le a balatoni házba, nem lehet kibírni a vasárnapot, a héten annyi betegem volt, hogy belerokkantom, csak újságot veszek, hallottad, hogy Lojzi, tudod, az öreg piarista tanárunk meghalt? Persze, öreg volt. Szépen indul az ősz, a gyereket felvették az egyetemre, a tieid tanulnak? Emlékszel, mikor a Széchenyi hegyre mentünk sielni, és te még lépni sem tudtál a síléccl? – Nevet. – Jót ittunk akkor. . . Sietek. Hogy kihal ez a város vasárnap! Most mondd meg, elfogyott már a Magyar Nemzet. Veled mi van?

– Megvagyok.

– Mit csinálsz?

– Most? Most itt járok. . .

– Hova mész? Elvisszünk. . .

– Nem, köszönöm. . .
– Hallom, kitüntettek, gratulálok.
– Ki, ki.
– Remek. Sietünk. . . Telefonálj! Mindenképpen! Vársz valakit? – A barát még visszakacsintott.

– Én? – kérdezte az emberünk, s a futólépésben eliszkolt barát után nézett, ahogy piros Zsigulija felé tartott egykor focista lábán karikázva. Integetett.

Emberünk állt a tér oldalán. Nézte a bekanyarodó sárga villamost, a lézengő embereket. Élete kerek egész volt, jóleső kenyér. Most mégis megborzongott a felöltője alatt, a láz, a nekibuzdulás láza kerítette hatalmába, agyát újra leküzdhetetlen kíváncsiság feszítette, szíve kalimpált. Várt. Azt hiszem, Godot-ra.

György Péter

Hetek-havak

Hétfő ha rákérdez,
hogyan is van?

kakaskodik kedde:
ne vitázz!

Szerda szarva kókad –
nem értem!

s csörren a csütörtök:
okoskods!

Parázs péntek prüszög,
azért is!

Szóval tölt szakajtót
a szombat,

szapulja a vásznat
vasárnap –

VILÁGNAP;
szaracén gőzmosás

hétfőtől,
kakastánc kedd estig,

szerdára
szitába szóra szó.

Csütörtök
csetepaté csúcsa,

péntek páfördülő.
Sziporkák

szombaton a vásznon,
vasárnap

VILÁGRA-
SZÓLÓ CSÖND – hajnalig.

Holnap zsbogónap,
hej-pénzes hallali. . .

FÖLDES JUDIT